

hatalmába ejti. Ebben senki sem múlja felül őt, még azok a legnagyobbak sem, akik a maguk politikáját publicisztikai úton akarták a magyar közszellembe átömlesztetni. Ez már annak az érdeme, aki nem hiába olvassa a világirodalom klasszikusait s a magyar nyelv nagyobb művészeit, aki puritán és világos, szellemes és fascináló stílusát a legnagyobbaktól sajátította el. Elég, ha utalok a *Vörösmarty és Ady magyarjai* című cikkekre, amelyben olyan finom és gyöngéd megértéssel vitázik velük, aminővel csak íróember tud belemenni az elvek küzdelmébe. Nem hiszem, hogy szebben és nemesebben lehetne ellentmondani Vörösmarty «Vén cigányá»-nak, mint ahogy elborong azok kétségbeejtően magyar pesszimizmusán. (Majd ha elfárad a vész haragja . . .) Az államférfiú és a kultúrpolitikus itt már átadja helyét az írónak és a mások írói kvalitásaival hódítja meg. (A föld megöszült.) Ritka szerencsés véletlen, hogy a tettek embere ilyen mértékben ura a stílusművészetnek, különösen nálunk, ahol szinte érdemszámba ment, ha a politikus és cselekvő államférfiú unalmasan írt és megvetette a művészet igazi szépségeit.

Surányi Miklós.

NAGYPÉNTEKI SZERTARTÁS.

Ágyam fölött, a feszület fölött
 Karácsonytól egész Nagypéntekig
 Híven virrasztott egy fenyőfád.
 (Ó szelid dísz, — ó vad nyomorúság !)
 Hű zöldje végül mégis elkopott,
 Lett ő is szikkadt, aszott kis halott.
 Éreztem: nálam tovább nem marad,
 Nem bírja lelki szárazságomat,
 S egy durvább illelésre szertehull.

De nem ily halált szántam én neki.
 A kemencében énekelt a tűz,
 Zsoltároztak a lángok lelkei.
 A száraz ágat helyéről leveltem,
 Vigyázva, ahogy halottal viszünk, —
 S a tüzes kemencébe bevettem.
 Nagyot lobbant, — és színes lett a láng.

Erdők nagyságos tömjénillata
 Elborította rögtön a szobát.
 A száraz ágból kiröppent a lélek,
 Jöttek adventek, — karácsonyok, — évek,
 És hittem én is: hátha mégis élek . . .

Nagypéntek volt, a fűz már ideadta
 Barkáját kedves kéz által nekem,
 Hogy a szent főnek új dísze legyen.
 Az ólomszínű éji ég alatt
 Langyos, ébresztő áramlat haladt,
 És gyermekkorom ölén, a hegyen
 Rügyet bontott a borostyánbokor.

Reményik Sándor.